

[Undervisningsministeren]

som disse i en ny pressemeddelelse af den 1. marts har opregnet som deres opfattelse af, hvad der er folkeskolens problemer. Men det er naturligvis ikke muligt eller for den sags skyld ønskeligt inden for den begrænsede taletid at gå i dybden med alle de opregnede forhold.

Nu er folkeskolen som bekendt en kommunal skole og folkeskoleloven en ramme-lov, der i betydeligt omfang tillader de stedlige skolemyndigheder at træffe beslutninger om skolens indretning. Jeg vil derfor som grundlag for mine bemærkninger anlægge det hovedsynspunkt, at rammerne ikke forhindrer de stedlige skolemyndigheder i at tage initiativer til løsning af folkeskolens problemer, der i det mindste går i den retning, som venstresocialisterne forestiller sig, hvis de altså ønsker at gøre det.

Først nævnes skolens isolation i forhold til det omgivende samfund. Selv om jeg ikke er enig i, at skolen i høj grad fungerer som »en ghetto«, tror jeg ikke, at der er mange, der vil benægte, at der her er tale om et problemkompleks. Og det er ikke alene her i landet, at det kan give anledning til overvejelser. Det er et internationalt problem, som man tumler med i mange lande, og mig bekendt findes der ikke nogen steder færdige løsningsmuligheder, som vi kan bruge.

Derfor skal man naturligvis ikke lade tingene ligge. Det har jeg heller ikke gjort. Straks da uddannelsesrådet for grundskolen m. v. blev nedsat, pegede jeg over for rådet på dette problem, og jeg bad rådet om at søge at kortlægge problemstillingerne og vurdere dem, idet jeg udtrykkelig holdt, hvad jeg kalder løsningsfasen, udenfor.

Uddannelsesrådet har netop sendt mig en redegørelse om spørgsmålet, som det samtidig har udsendt som en publikation under titlen »Skolen og det omgivende samfund«. Her har vi i det mindste et debatoplæg om dette spørgsmål, og så må vi se, hvad debatten kan give af ideer.

Men vi behøver ikke nøjes med at vente. Både folkeskoleloven og de dertil hørende cirkulærer m. v. giver de stedlige skolemyndigheder mulighed for at tage skridt i retning af at åbne skolen mere i forhold til det omgivende samfund, og det er mit indtryk, at arbejdspladserne er positive over for at samarbejde med skolen.

Også undervisningens teoretiske slagside nævnes. Ja, hvis man i kommunerne ønsker at styrke de praktiske fag, så kan det altså gøres, og nogle steder er det også gjort. Jeg er uenig i, at de praktiske fag nærmest fungerer som hobbybeskæftigelse. Der er her tale om en systematisk indlæring af teknikker. At mange elever i fritidslivet både under og efter deres skoletid får glæde af, hvad de har lært i de praktiske fag, burde ikke afstedkomme det lidt nedladende udtryk, som VS anvender om det, der foregår i de praktiske fags timer i skolen.

Hvis man mener, at undervisningens organisation medfører opsplittethed og mangel på sammenhæng, er der mulighed for at råde bod derpå inden for lovgivningens almindelige rammer ved fagligt samarbejde, ved tværfaglig undervisning, ved emne- eller temauger eller ved ændrede lektionslængder. De kommunale skolevæsenere er således ikke låst fast på dette område.

Om lærebøgernes indhold vil jeg kun sige, at der utvivlsomt er forskel på kvaliteten. Men det er skolenævnet, der efter indstilling fra lærerrådet har den endelige godkendelse af en skoles undervisningsmidler. Derfor har enhver skole de lærebøger, som dens egne organer bliver enige om.

Om niveaudelingen: det er korrekt, at det er lovens hovedregel, at der er niveaudeling, men på dette område som på så mange andre er udviklingen lagt i hænderne på de stedlige skolemyndigheder, der efter loven kan træffe beslutning om at undlade deling.

Med hensyn til tilvalgsordningen er det lykkedes VS at fremstille sagen således, at man kunne få det indtryk, at der består en ulighed i selve adgangen til at vælge. Sandheden er den, at alle har samme mulighed for at vælge til og vælge fra.

Hvad angår elevtallet i folkeskolens klasser synes folkeskolelovens maksimumsbestemmelser at have skabt den myte, at det er almindeligt med 28 elever i klasserne. Når VS nu skriver, at klassekvotienter på op til 28 er ødelæggende for undervisningen, kan det kun medvirke til at styrke denne myte.

Efter de sidst offentliggjorte tal, der gælder for skoleåret 1974-75, er det gennemsnitlige elevtal på 1.-7. klassetrin 20,2, på 8. klassetrin 19,3, på 9. klassetrin 18,5 og på 10. klassetrin 16,2. Det er klart, at der er udsving til begge sider i dette gennemsnit, men i det